

kunnet overbevise mig om, at der i de Ord: „*efter Tilsligelse*“ skulde ligge Noget, der strider imod den Mening, at det, *Ændringsforslagene* tilsligte, er ønskeligt. Saaledes som § 1 er affattet, ville vistnok de fleste finde, at Ordene i deres hele Sammenhæng og Forbindelse indeholde en ubetinget Forpligtelse for Skolebestyrelsen, og at de Ord: „*efter Tilsligelse*“ synes nærmest at være komne ind for at sikke den Mand, der ikke lader sine Børn gaa i Skole, en Underretning om, naar Examen afholdes, idet han ellers let vilde komme til at savne den og saaledes blive udsat for den Ulempe, der kunde flyde af Børnernes Udeblivelse fra Examen. Jeg indrømmer derimod, at det har for mig mere Betydning, hvis det forholder sig saaledes, som ikke blot den nævnte Landstingsmand, men ogsaa den høitærede Premierminister har gjort gjældende, nemlig, at Hensigten med Paragraphens Begyndelse, hvor det siges, at Forpligtelsen til Skolegang bortfalder for de Børn etc., ikke er at forandre Nogetsomhelst i det hidtil Gjældende, i hvis Følge de, der lade deres Børn undervise paa en vis Maade andetsteds end i Skolen, ere aldeles frie for at lade Børnene møde til Dørløring i Districtets Skole; men, er dette Tilfældet, da er tillige Saadant for mig et yderligere Beviis for, at Paragraphen i det Hele taget ikke er heldigt affattet, og at den i denne ligesom i flere andre Henseender kan give Anledning til Tvivl og Ulemper; og at det altsaa end yderligere af denne Grund maatte findes nødvendigt at faae en Forklaring tilføjet. Udtrykkene ere saa almindelige og uklare, at det synes paafaldende, at man ikke har affattet Forslaget anderledes, og navnlig saaledes, at det deraf klart fremgik, at man ikke i dette Stykke tilsligtede nogen Forandring i det Bestaaende. Jeg skal endnu kun tilføje, at jeg har troet, at den af mig foreslaaede Forandring var saa meget mindre betænkelig, som den overlod til vedkommende Bestyrelse at bedømme Beskaffenheden og Tilstrækkeligheden af det omtalte andet Beviis, og at det altsaa fra den controlerende Myndigheds Side ikke synes at kunne gjøres nogen Indvending derimod, og, forsaavidt det er tilraadet, at lade *Ændringsforslaget* falde af Hensyn til, at sammes Vedtagelse her i Thinget

kunde vanskeliggjøre Tilendebringelsen af Lovforslaget i det Hele i den indeværende Session, da har det jo vistnok ogsaa for mig en Deel Betydning; men jeg kan ved Siden deraf ikke nægte, at, naar § 1 bliver staaende saaledes, som den i det foreliggende Lovforslag er, uden nogensomhelst Omredaction, da er den, saavidt jeg forstaaer, i den Grad utydelig, om ikke vildeblende, at det dog idetmindste bliver meget tvivlsomt, om man, for at faae Lovforslaget frem i denne Session, skulde oversee Feilene og opgive Forsøg paa ved *Ændringsforslag* at bøde Noget paa disse. Jeg kan derfor dog ikke nu erklære, at jeg tager mine Forslag tilbage, og, hvis der ikke fremkommer nogen yderligere for mig belærende Oplysning end den, jeg hidtil har modtaget, maa jeg fastholde *Ændringsforslaget* og overlade til Thinget at borttrykke de deri liggende Hindringer for Sagens endelige og hurtige Tilendebringelse.

Borgen: Jeg kan ikke andet end fastholde den Overbeviisning, at den omtalte Bestemmelse i Anordningen af 29de Juli 1814 ikke er affattet ved dette Lovforslag. Ligesom der i hvin Anordning er blevet taget Hensyn til og sørget for de Familier, som have Raad til ved Huuskarere at besørge deres Børns Undervisning, saaledes er der ved dette Forslag taget Hensyn til de Forældre, som ikke have Raad dertil, men selv kunne ønske at undervise deres Børn i den yngre Alder. Lovforslaget, som det her foreligger, er altsaa mere at betragte som et Supplement til den ældre Lovgivning, og at det ogsaa har været deres Mening, fra hvem det er udgaaet, kan jeg med saameget mere Bestemthed sige, som jeg selv var en af dem. Skulde her være noget Utydeligt i den Maade, hvorpaa det er affattet, troer jeg, at man vil kunne berolige sig med den Erklæring, som den høitærede Premierminister har givet, og i ethvert Tilfælde vil man jo i saa Fald kunne holde sig til Cultusministeriet, der efter min Overbeviisning ikke vil kunne undlade at fortolke Loven saaledes, som den ærede Premierminister ogsaa har fortolket den, og det forekommer mig saaledes, at det ikke kan være synderlig Grund til at